

laken of fluweel, met breede stolpkragen, sommigen van eene huik omhangen; anderen droegen een vlieger of een klein spits hoedje met zwart fluweel overtrokken. De jonge meisjes deden het aan heldere kleuren niet ontbreken; sommigen bedekten het levendig groen of paarsch van haar hongerlijn onder een donkeren vlieger; de meesten droegen hoeden met breede randen, waarover witte of gekleurde struisveeren goldfen; niet weinigen bedekten haar gelaat met een masker. Het gedruis van de honderden vrouwenstemmen maakte een veel luider gerucht dan men buiten het Pand zou hebben kunnen vermoeden. Sommige jongelui in hunne kostelijkste kleeren begeleidden de bezoeksters; knapen en meisjes van den voornamen poortersstand, zelfs kleine kinderen, op den arm van eene vollebolle minne-moer, volgden ouders of familie.

Bredero kende de winkeliers uit het Pand, daar hij, minder om te koopen, dan wel om de lieve koopsters waar te nemen, dikwijls zich het een of ander had aangeschaft, dat hem het recht gaf ergens te blijven staan kouten, en te raden, welke bekende trekken er achter de nijdige maskers verborgen waren. In het voorbijgaan had hij somtijds van Huybert van Leest, een Vlaamsch fabrikant van speelkaarten, een bijbel met twee-en-vijftig bladen, als hij het noemde, gekocht, om met de maats, weleer in den Toren van Munnickendam, nu in De Hont in de pot, kaart te spelen, en met een pasdijsje of een trocentje zijn fortuin te beproeven. Zoo stond hij op zeer goeden voet met Claude Finault, die allerlei uitgezochte Fransche kramerijen tentoonstelde, en met wien hij altemet wel een mondvul Fransch sprak, om de goede gewoonte niet te verliezen. Zijne hoeden kocht hij bij Harmen Jas of bij Pieter ter Weyde, daarbij steeds zorgend, dat de kleur van het vilt paste bij de oranjeveeren, die hij als vaandrig van zijn vendel schutters gewoon was te dragen.

Daar hij nu ter wille van het spoedig verschijnen zijns *Spaanschen Brabander's* haast had, stapte hij zoo snel, als de menigte het hem toeliet, naar de kasse van den luitmaker Philips Jansz. Menigmaal bracht hij de hand aan den hoed, waar hij de echtgenooten van aanzienlijke poorters herkende, of waar hem een vroolijk lachend meisjeskopje vrijmoedig toeknikte. Schoon hij eerst ruim een half jaar geleden zijn twee-en-dertigste levensjaar had bereikt (16 Maart 1617) was hij misschien een der meest bekende jonge mannen van Amsterdam. Populair onder de schilders, populair onder de rederijkers en dichters, populair onder de schutters, wier Prince-vaan hij met fierheid omhoogbeurde, als het vendel dienst deed, kende hij schier heel Amsterdam, en was zijn naam op aller lippen, sedert men zijne *Kluchten* en zijn *Moortje* op het tooneel der Oude Kamer vertoond had. De voorstelling van den *Spaanschen Brabander*, het groote feit van den vorigen dag, werkte nu tevens mee, om een gerucht van stemmen te doen rijzen, waar hij voorbijtrad.

Zich weinig kreunend om het opzien, dat zijne verschijning teweegbracht, drong hij door naar een der hoeken van het Pand, waar de kasse van Philips Jansz. gevonden werd. De luitmaker werd in beslag genomen door twee jonge